

UCHWAŁA Z DNIA 9 MAJA 2003 R.

SNO 21/03

Przewodniczący: sędzia SN Wiesław Blus.

Sędziowie SN: Helena Ciepla (sprawozdawca), Iwona Koper.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego oraz protokolanta w sprawie sędziego Sądu Rejonowego w związku z zażaleniem obrońcy obwinionego na uchwałę Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 24 lutego 2003 r., sygn. akt (...) w przedmiocie zawieszenia w czynnościach służbowych na czas postępowania dyscyplinarnego i obniżenia wynagrodzenia po wysłuchaniu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego

u c h w a l i ł:

u t r z y m a ć w mocy zaskarżoną uchwałę.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2002 r. Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego wszczęto w stosunku do sędziego Sądu Rejonowego postępowanie dyscyplinarne o czyny noszące znamiona przewinień służbowych oraz przewinienia dyscyplinarnego polegających na:

- zaniechaniu w okresie od dnia 27 lutego 2001 r. do dnia 10 maja 2002 r. obowiązku niezwłocznego zawiadomienia Prezesa Sądu Okręgowego o toczących się sprawach sądowych, w których występował jako strona, tj. przewinienia służbowego z art. 90 u.s.p i art. 107 § 1 u.s.p.;

- prowadzenia w okresie od 1991 r. do dnia 1 stycznia 2000 r. działalności gospodarczej z innymi osobami oraz uzyskiwania dodatkowych dochodów, tj. przewinienia służbowego z art. 86 § 3 pkt 5 u.s.p. i art. 107 § 1 u.s.p.;
- wykorzystywania w okresie od początku 2001 r. do dnia 31 marca 2001 r. prestiżu urzędu sędziowskiego w celu wspierania osobistego interesu, żądania od Marii K. miesięcznych wypłat pieniędzy w kwocie od 750 zł do 1000 zł oraz żądania przeniesienia własności samochodu VW Multivan stanowiącego własność Przedsiębiorstwa BHU „P.(...)”, czym rażąco uchybił godności urzędu sędziowskiego, tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 u.s.p.

Orzeczenie to oparto na następujących ustaleniach:

Do Sądu Rejonowego Wydział I Cywilny wpłynęły dwie sprawy z powództwa sędziego Sądu Rejonowego o zapłatę, a to:

w dniu 27 lutego 2001 r. przeciwko spadkobiercom Andrzeja Ż.

i w dniu 9 stycznia 2002 r. przeciwko Dominikowi K., o zainicjowaniu których nie powiadomił on Prezesa Sądu Okręgowego, a uczynił to dopiero na wezwanie Prezesa tego Sądu.

Od 1991 r. do 1999 r. sędzia Sądu Rejonowego utrzymywał zażyłe stosunki z rodziną, zaangażował się w prowadzenie przez nich przedsiębiorstwa pod nazwą BHU „P.(...)” udzielając porad prawnych, za co na żądanie otrzymywał miesięczne wynagrodzenie początkowo po 500 DM, następnie po 500 zł miesięcznie, a ostatnio od 750 – 1000 zł miesięcznie. Żądał też przeniesienia na swoją rzecz prawa własności samochodu VW Multivan stanowiącego własność wymienionego Przedsiębiorstwa.

Rozpoznając sprawę dyscyplinarną sędziego Sądu Rejonowego Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny na wniosek Zastępcy Rzecznika uchwałą z dnia 24 lutego 2003 r. zawiesił wymienionego sędziego w czynnościach

służbowych na czas postępowania dyscyplinarnego i obniżył na czas trwania tego zawieszenia wynagrodzenie o 30%.

Podzielając ustalenia poczynione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego – Sąd Dyscyplinarny uznał, że uprawdopodobniają one, a w szczególności treść listu pisanego do Marii K., w wysokim stopniu popełnienie przez sędziego Sądu Rejonowego zarzucanych mu czynów, dają podstawę do przyjęcia, iż interes wymiaru sprawiedliwości mógłby być zagrożony przez dalsze wykonywanie przez wymienionego sędziego czynności służbowych i stanowią dostateczne podstawy do zawieszenia go w czynnościach służbowych.

Odwołując się do przepisu art. 82 § 2 u.s.p. Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że zachowanie sędziego Sądu Rejonowego opisane w zarzucanych mu czynach, w rażący sposób godzi w powagę urzędu, pozostaje w sprzeczności z obowiązkiem dbałości o interes i dobro wymiaru sprawiedliwości oraz uzasadnia zawieszenie go w czynnościach, zwłaszcza, że czyn opisany w pkt 3 może zawierać znamiona przestępstwa stosowania gróźb bezprawnych.

Jednocześnie na podstawie art. 129 § 3 u.s.p. uznał za zasadne obniżenie wymienionemu sędziemu na czas trwania zawieszenia wynagrodzenia o 30%.

W zażaleniu na wymienioną uchwałę obrońca obwinionego sędziego zarzucił wadliwą ocenę materiału dowodowego i bezpodstawne przyjęcie wysokiego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanych czynów na podstawie zeznań świadków J. i D. K., którzy są zainteresowani w sprawie. Nadto zarzucił brak w zebranych materiale dostatecznych podstaw do przyjęcia zagrożenia interesu wymiaru sprawiedliwości dalszym wykonywaniem czynności służbowych przez obwinionego sędziego.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały i oddalenie wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Stanowisko Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego nie może być skutecznie zwalczane, albowiem znajduje uzasadnienie w przepisach art. 82 § 2 i 129 § 1 i 3 u.s.p. Skarżący bezpodstawnie kwestionuje dokonaną ocenę zebranego materiału. Fakt niezawiadomienia Prezesa Sądu Okręgowego o toczących się sprawach potwierdził w swoich zeznaniach sędzia Sądu Okręgowego X. Y. pełniący obowiązki Prezesa tego Sądu. Natomiast zeznania świadków M. i D. K. korespondują z treścią listu pisanego przez obwinionego sędziego, którego autorstwo przyznał.

W tak zebranych materiałach dowodowych Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny miał podstawy do przyjęcia, że uprawdopodobnia on w wysokim stopniu popełnienie przez obwinionego sędziego zarzucanych mu czynów, co wystarcza do zawieszenia go w czynnościach służbowych, a nie przesądza o odpowiedzialności dyscyplinarnej. Słusznie też, wbrew stanowisku skarżącego, Sąd ten przypisał zachowaniu obwinionego sędziego właściwy ciężar gatunkowy i w konsekwencji trafnie przyjął, iż dalsze wykonywanie przez niego czynności służbowych, przez czas trwania postępowania dyscyplinarnego, mogłoby godzić w powagę urzędu i zagrażać interesowi wymiaru sprawiedliwości, któremu to zagrożeniu zapobiega zawieszenie w czynnościach. Konsekwencją zawieszenia było zgodnie z przepisem art. 129 § 3 u.s.p. obniżenie wynagrodzenia, w stopniu, który nie budzi zastrzeżeń.

Z tych względów Sąd Najwyższy zaskarżoną uchwałę utrzymał w mocy.